บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สามารถสรุปและอภิปรายพร้อมทั้งข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสุ่มตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดอนพุดวิทยา อำเภอดอนพุด จังหวัดสระบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 2 ห้องเรียน ๆ ละ 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากจำนวนทั้งหมด 4 ห้องเรียน โดยพิจารณาจากค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 (อ 014) ที่ใกล้เคียงกัน นำมาทดสอบความแปรปรวนด้วยค่าเอฟ (F-test) และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตโดยใช้ค่าที (t-Test) พบว่า คะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 ของนักเรียนทั้ง 2 ห้อง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสุ่มให้นักเรียนห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองเรียนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยตรง ส่วนอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมเรียนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยอ้อม

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัย 2 ชุด คือ แผนการสอน และแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด

1. **แผนการสอน** ผู้วิจัยสร้างแผนการสอนโดยคัดเลือกเนื้อหาที่อยู่ในความสนใจของนักเรียน บทสนทนาที่ไม่ยาวเกินไปและมีกิจกรรมสำหรับฝึกการสื่อสาร ซึ่งเป็นกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไปและกิจกรรมการแก้ปัญหาเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม จำนวน 16 เรื่อง นำมาสร้างแผนการสอน 2 ชุด จำนวน 32 แผน เป็นแผนการสอนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยตรง ซึ่งใช้สอนกลุ่มทดลอง และแผนการสอนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยอ้อม ซึ่งใช้สอนกลุ่มควบคุม ชุดละ 16 แผน นำแผนการสอนทั้ง 32 แผน ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา การจัดกิจกรรมและความถูกต้องของภาษา นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร

2. **แบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด** ผู้วิจัยสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด ซึ่งมีลักษณะการทดสอบแบบสนทนากันเป็นรายคู่ (Interactive Format) จำนวน 1 ชุด นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา ความถูกต้องตามลักษณะการออกแบบที่ดี ความถูกต้องของภาษา แล้วนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาแก้ไขปรับปรุงแบบสอบ ก่อนนำไปทดลองใช้ 2 ครั้ง เพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีความเที่ยง ค่าอำนาจจำแนก ค่าความยาก และค่าความสอดคล้องของการให้คะแนนอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้ข้อสอบที่มีค่าความเที่ยง .76 ค่าความยาก .56 ค่าอำนาจจำแนก .51 และค่าความสอดคล้องของการให้คะแนนระหว่างผู้ประเมินคนที่ 1 กับคนที่ 2 คนที่ 1 กับคนที่ 3 และคนที่ 2 กับคนที่ 3 เท่ากับ .9206 .9460 และ .8993 ตามลำดับ จึงนำแบบสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริง

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสอนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันแก่กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยวิธีการสอน 2 แบบ คือ การสอนโดยตรงและโดยอ้อม ใช้แผนการสอนที่สร้างขึ้น สอนเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที ก่อนและหลังการสอนผู้วิจัยดำเนินการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด โดยใช้แบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นนำคะแนนของตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม มาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\overline{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วทดสอบอัตราส่วนวิกฤต

(t-value) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด ระหว่างกลุ่มโดยใช้ค่าที (t-Test) การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มทดลองที่เรียนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยตรงสูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มควบคุมที่เรียนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยอ้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่เรียนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยตรงสูงกว่ากลุ่มที่เรียนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยอ้อม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

ผลของการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยตรงกับกลุ่มที่เรียนโดยอ้อม พบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยตรง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยอ้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้นั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดอน เมบิน (Don Maybin 1991 : 15-46) ที่พบว่า ผู้ที่ได้รับการสอนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยตรงมีความสามารถในการสื่อสารทางวาจาดีกว่าผู้ที่ได้รับการสอนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยอ้อม

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะเข้าร่วมกิจกรรมในระหว่างการทดลองสอนพบว่า นักเรียนในกลุ่มที่เรียนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยตรง มีการใช้เทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันเป็นภาษาอังกฤษ โดยจะพูดเป็นคำ ๆ หรือเป็นประโยคที่ยังไม่ค่อยสมบูรณ์ ในขณะที่นักเรียนในกลุ่มที่เรียนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยอ้อม ส่วนใหญ่จะใช้เทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันด้วยการพูดภาษาไทย หรือ บางครั้งก็ใช้

ภาษาท่าทางซึ่งในบางครั้งคู่สนทนาไม่ทันสังเกตหรือไม่ทราบแน่ชัดว่า คู่สนทนามีปัญหาในเรื่องใด ทำให้การสนทนาไม่ราบรื่น และบางครั้งก็ล้มเหลว ทั้งนี้ตรงกับข้อคิดของ ริชาร์ด ออลไรท์ (Richard Allwright 1984 : 168) ที่ว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังต้องการการฝึกฝนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกัน เพราะไม่อาจเข้าร่วมการสนทนาและใช้เทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันได้โดยอัตโนมัติ และการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการที่จะใช้แก้ปัญหาในการสนทนาทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกมั่นใจ อันส่งผลให้พัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด ดังที่ เฮนรี จี วิดโดว์สัน (Henry G. Widdowson 1990 : 110-111) กล่าวถึงเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันว่าเป็นเครื่องมือที่ประหยัดที่สุดที่จะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะช่วยให้นักเรียนค่อย ๆ ก้าวจากระบบภาษาแม่ไปสู่ระบบภาษาเป้าหมาย ช่วยขจัดข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ ช่วยสร้างความรู้สึกมั่นใจในขณะสนทนากัน ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วจะต้องคอยระมัดระวังอยู่ตลอดเวลาเพื่อรักษาหน้าของตน เพื่อหลีกเลี่ยงข้อขัดแย้ง และเพื่อคงมิตรภาพระหว่างกันไว้ นอกจากนี้เทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันยังเป็นตัวการทำให้ผู้เรียนให้ความสนใจต่อรูปแบบภาษาที่สำคัญซึ่งใช้ผิด และทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักในรูปแบบภาษานั้นมากขึ้น เป็นการนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายได้ในที่สุด (Susan M. Gass 1991 : 71-72)

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. กรมวิชาการควรสนับสนุนให้ผู้แต่งตำราเรียนบรรจุกิจกรรมที่เกี่ยวกับเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันไว้ในตำราเรียนภาษาอังกฤษ และควรสนับสนุนให้ครูใช้ตำราเรียนนี้ในการสอนเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันไว้ใช้ประโยชน์ต่อไป

2. ผู้บริหารศึกษา ศึกษานิเทศก์ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษ ควรจัดอบรม ให้ความรู้ และสนับสนุนให้ครูภาษาอังกฤษได้มีความรู้ความสามารถในการนำเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันไปใช้สอน เป็นการช่วยให้นักเรียนได้นำไปใช้เป็น

เครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยอิสระ และเป็นการช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด สูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

3. ครูภาษาอังกฤษควรนำเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันไปสอนแก่นักเรียน โดยครูอาจรวบรวมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมในการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้นำเอาเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันไปใช้ หรืออาจแนะนำให้นักเรียนได้นำความรู้นี้มาใช้เมื่อเกิดปัญหาในการสื่อความหมาย

4. สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ผู้ที่สนใจควรจะศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอื่น ๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย